

ČESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMENEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Dagmar Stamidisovou v právní věci žalobce: **BONTONFILM a.s.**, IČ 26737493, se sídlem Na Poříčí 1047/26, 110 00 Praha 1 proti žalovanému: **Alza.cz, a. s.**, IČ 27082440, se sídlem Jateční 1530/33a, 170 00 Praha 7, Zastoupený: Mgr. Pavlem Steinwichtem, advokátem, se sídlem Hlavní 2725/153, 141 00 Praha 4 o **zaplacení bezdůvodného obohacení a náhrady škody ve výši 1.186.444,54 Kč s přísl.**

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci bezdůvodné obohacení ve výši 531.457,54 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Pokud žalobce požaduje zaplatit na bezdůvodném obohacení dalších 500.000,- Kč, v této části se žaloba zamítá.
- III. Zamítá se žaloba, že žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náhradu škody ve výši 154.987,- Kč.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze dne 19. 4. 2016 žalobu na zaplacení bezdůvodného obohacení a náhradu škody v celkové výši. Tvrdil, že je na základě licenčních smluv s výrobcí zvukově obrazových záznamů oprávněným distributorem filmových děl na území ČR a SR, mimo jiné formou zpřístupňování audiovizuálních děl v nehmotné podobě podle § 18 autorského zákona. Pod tuto právní úpravu spadá též digitální distribuce audiovizuálních děl a její jednotlivé formy. Žaloba se týká způsobu užití označované dnes již

běžně TVOD a SVOD. TVOD (Transactional video on demand) je služba, prostřednictvím které provozovatel distribuce filmů v digitální podobě prostřednictvím počítačové sítě umožňuje koncovému uživateli přístup ke konkrétnímu filmu tak, že takový přístup je podmíněn provedením jednorázové úhrady, kdy přístup uživatele k filmu trvá po dobu maximálně 24 - 48 hodin. SVOD (Subscription video on demand) je služba, prostřednictvím které provozovatel distribuce filmů v digitální podobě prostřednictvím počítačové sítě umožňuje koncovému uživateli přístup ke skupině filmů. Přístup je podmíněn provedením pravidelné měsíční platby, kdy přístup uživatele k filmům trvá zpravidla časově neomezeně po dobu účtovaného měsíce. Účastníci spolu v minulosti uzavřeli licenční smlouvu na užití filmových titulů nabízených na webových stránkách žalovaného Alza.cz a Alza.sk, a to v režimu TVOD. Na jaře 2015 začaly strany jednat o uzavření licenční smlouvy o užití filmu v režimu SVOD. K filmům, které měli být předmětem smlouvy, má žalobce licenční oprávnění s možností podlicence na území ČR a SR. Strany původně jednaly o uzavření dodatku, kterým by byl rozšířen rozsah licence i na SVOD. Koncem května 2015 ale se přiklonily k řešení smlouvy zahrnující jak TVOD, tak SVOD. Jednalo se o technické řešení a hlavním předmětem celého vyjednávání bylo užití formou SVOD. Od zahájení jednání o uzavření licenční smlouvy na užití filmů v režimu SVOD bylo součástí nabídky žalobce podmínka úhrady, tzv. minimálních garancí, tedy předplacených výnosů. Minimální garance je obvyklým způsobem úhrady odměny poskytovateli licence. Primárně jsou mezi stranami dohodnuta procenta podílů na výnosech z užití filmů, přičemž minimální garance je dohodnuta jako nevratná záloha podílu na výnosech. Teprve v okamžiku, kdy výnosy za užití filmu připadající na poskytovatele licence překročí částku představující minimální garanci, pak hradí nabyvateli licence poskytovateli procentní podíl na výnosech. Tento model je běžně aplikován v oblasti licenčních smluv a zajišťuje poskytovateli minimální výnos a jistotu obchodního zhodnocení poskytnuté licence a zásadně se platí předem, tzn. před zahájením licenční lhůty. Podstatou součástí návrhu smlouvy mezi účastníky byla podmínka úhrady minimální garancí, tyto byly nastaveny s ohledem na již uzavřené kontrakty, např. s UPC a respektovali výkonnost českého trhu. Žalobce je v oblasti VOD neaktivnějším distributorem na území ČR a SR a snaží se všem přicházejícím budoucím provozovatelům VOD služeb maximálně pomoci, aby docházelo k rozvoji digitální distribuce. Již v první nabídce žalobce byly jasně formulovány podmínky minimálních garancí, a to konkrétně v e-mailu ze dne 24. 3. 2015, uvádí pan K., ředitel kino a digitální distribuce žalobce, dvě kategorie minimálních garancí dle stáří titulu. U starších titulů uvedených na trh do roku 2013 by byla minimální garance 10.000,- Kč za titul, u novějších titulů, pak 15.000,- Kč za titul. U nabídky 296 starších titulů a 31 novějších, pak vycházela na roční kontrakt celková suma minimální garance 3.425.000,- Kč. Za žalovaného jednal pan N. Š. ve funkci byznys developera a O. V. jako strategický obchodní ředitel. Z dotazu pana V. na způsob platby, kterou potřeboval upřesnit, vyplývá, že uvedl: znamená to, že zaplatíme na začátku, pak neplatíme = čerpáme garanci až poměrné reporty za přehrání dosáhnout částky garance a poté platíme podle původní dohody. Pan K. odpověděl za žalobce, že ano. Protinávrh žalovaného ze dne 27. 3. zněl tak, že minimální garance by činily 4.351,- Kč u filmů do roku 2013 a od roku 2014 pak 8.702,- Kč, celkové roční platby by vycházely na 1.905.758,- Kč. Z projevu vůle pana V. vyplynulo, že hodlají dále pokračovat v jednáních jako by garance byly předběžně domluveny. V konečném návrhu smlouvy pak byly minimální garance sníženy po dlouhých jednáních na 6.500,- Kč u titulů starších a 12.000,- Kč u titulů novějších. U titulů, které měly být nabízeny v obou službách, tedy TVOD a SVOD byly dohodnuty minimální garance ve výši 9.000,- Kč a 14.000,- Kč. Po několika měsících jednání o podmínkách smlouvy se obě strany dopracovaly ke znění smlouvy, které odsouhlasily a vyměnily si odsouhlasený text prostřednictvím e-mailů, byl dohodnut postup s tím, že za žalobce bude smlouva podepsána 6. 10. 2015. Žalovaný měl eminentní zájem stihnout podpis smlouvy i na jeho straně tak, aby

dne 12. 10. 2015 mohla být na jeho webových stránkách spuštěna služba SVOD, aby se tento termín podařilo stihnout, vyšel mu žalobce vstříc a ještě před podpisem smlouvy a zaplacením garance dal žalovanému k dispozici materiály, aby technicky umožnil spuštění služby v uvedeném termínu. Z jednání stran vyplývala vůle, aby podpis písemné licenční smlouvy měl konstitutivní charakter. Licenční smlouva obsahující podpisy žalobce byla odeslána ze sídla žalobce 16. 10. 2015 a 7. 10. 2015 bylo potvrzeno, že smlouva byla doručena do sídla žalovaného. Bylo potvrzeno, že má žalobce vystavit fakturu a potvrdit ji, žalovaný zaplatí. Za žalovaného jednal pověřený zástupce O. V. Licenční smlouva s podpisem žalovaného nebyla v přiměřeném termínu žalobci doručena. Po několika urgencích nedoručení podepsané licenční smlouvy ze strany žalovaného a absence úhrady minimálních garancí, obdržel žalobce mejl ze dne 26. 10. 2015 od zástupce žalovaného pana V., že chce navázat na diskuzi ohledně úprav podmínek hrazení minimálních garancí za jednotlivé filmy. Popřel tedy uzavření dohody a snažil se vyvolat jednání o nových podmínkách týkajících se platby a splatnosti minimálních garancí. Od 12. 10. 2015 byla žalovaným služba SVOD na jeho webových stránkách plně v provozu. V této službě byly užívány filmy, které měly být předmětem licenční smlouvy mezi účastníky, a to jak filmy samotné, tak i v rozsáhlé míře reklamní materiály, vč. ukázek z filmů, kterými žalovaný propagoval svoji nově poskytnutou službu i sebe jako provozovatele služby. Žalovaný navrhl další způsob úhrady minimální garance v rozporu s podmínkami dohodnutými v odsouhlasené smlouvě. Žalovaný nesplnil své závazky vyplývající z předchozích ústních i písemných dohod, nepodepsal smlouvu, která byla mezi stranami několik měsíců negociována a nehodlal uhradit slíbenou licenční odměnu v podobě minimální garance. 3. 11. 2015 zaslal žalobce žalovanému výzvu k okamžitému ukončení šíření filmů prostřednictvím služby SVOD na webových stránkách Alza.cz a Alza.sk. Této výzvě 4. 11. 2015 žalovaný vyhověl a potvrdil stažení filmů ze své nabídky. Na základě výzvy žalobce zaslal 13. 11. 2015 žalovaný tzv. SVOD report, což je hlášení žalovaného o počtu užitých filmů a četnosti jejich stažení koncovými uživateli, ze kterého vyplývá počet 3.632 zhlédnutí. Žalovaný měl však k dispozici 458 titulů, za něž byla v návrhu smlouvy dohodnuta minimální garance 4.872.032,- Kč. Filmy byly na stránkách žalovaného nabízeny a konečnými zákazníky konzumovány. Tím, že nedošlo k dovršení kontraktačního procesu, užíval žalovaný filmy ve své službě SVOD neoprávněně bez uzavření licenční smlouvy po dobu 23 dnů. Žalobce tudíž požaduje po žalovaném v souladu s ust. § 40 odst. 4 v kombinaci s ust. § 82 autorského zákona náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem. Za obvyklou odměnu, resp. licenční poplatek považuje žalobce aplikovanou minimální garanci ve výši 15.000,- Kč, resp. 8.000,- Kč za filmový titul. Tato výše minimální garance je sjednaná např. v licenční smlouvě na stejný způsob užití filmových děl se společností UPC Česká republika s. r. o.. Výpočet je pak součinem počtu filmů, který měl žalovaný ve své nabídce od žalobce k dispozici a výše uvedených minimálních garancí. Z výsledku je pak vypočtena adekvátní část minimální garance za dobu, kdy měl žalovaný filmy k dispozici. Uvedeným výpočtem dospěl žalobce k částce 531.457,54 Kč. Reklamní efekt, kterého žalovaný dosáhl užitím marketingových materiálů poskytnutých žalobcem v řádu desítek filmů byl užíván bez uzavřené licenční smlouvy. Jedná se též o bezdůvodné obohacení ve smyslu ust. § 2991 zák. č. 89/2012 Sb. Reklamní plnění oceňuje žalobce na částku 500.000,- Kč. Žalobce zaslal žalovanému výzvu dle ust. § 40 odst. 1 písm. c) autorského zákona, aby specifikoval užití materiálů k filmu pro jeho propagační účely, aby bylo možno vyčíslit výši bezdůvodného obohacení v podobě provedené reklamní kampaně. Žalobce zaznamenal kampaň v televizních kanálech, tzv. outdoor reklamu a komunikaci online. Nemá, ale přesné podklady o rozsahu kampaně využívající filmy, k nimž náleží práva

žalobci. Žalobci vznikla výrazná újma v podobě zásahu do kredibility vůči obchodním partnerům, zejména zahraničním poskytovatelům licencí. Žalobce tudíž po žalovaném požaduje náhradu škody v podobě škody na marně vynaložených lidských zdrojích ve výši 154.980,- Kč. Výpočet škody vychází ze součinu denní mzdy krát počtu dní vyjednávání. Dále žalobce nárokuje ztrátu způsobenou v důsledku protiprávního jednání žalovaného. Žalobce neuzavřel, ani nemohl uzavřít podobnou smlouvu s jiným provozovatelem SVOD služby, jelikož takových provozovatelů je na českém trhu minimum.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že se dlouhodobě snažil o uzavření smíru s žalobkyní, avšak bezvýsledně. Od počátku jednání o licenční smlouvě byly minimální garance jedním z hlavních předmětů vyjednávání a sporů. Žalovaná nejdříve odmítla hradit jakékoli minimální garance, následně však byla nucena s úhradou minimálních garancí obecně souhlasit, neboť žalobkyně jinou možnost nepřipouštěla. Jednalo se proto o výši minimálních garancí a o způsobu jejich úhrady a následného čerpání minimální garance. Žalovaná poukazuje na to, že není jejím obchodním standardem hradit jakékoli plnění ještě před poskytnutím služeb, ale byla ochotna na toto přistoupit za ekonomicky přijatelných podmínek, neboť žalobkyně má na trhu filmových licencí dominantní postavení a tedy licenční oprávnění k největšímu počtu filmů. Hlavním záměrem této služby bylo nabídnout zákazníkům, co nejširší nabídku služeb a produktů za co nejnižší cenu, to vplynulo i z prvotní prezentace služby Alza Premium, která byla žalobkyni představena a následně zaslána e-mailem. Široká a neomezená nabídka mimo jiné hudby a filmů se pak ekonomicky vylučuje s úhradou minimální garance za každý takový obsah, příp. ve výši již požadovala a požaduje žalobkyně, a to zejména s ohledem na všeobecný přístup k filmům v ČR, kdy je zde rozšířeným nešvarem si filmy nelegálně stahovat a nikoliv za ně hradit jakýkoliv poplatek. Jedním z cílů služby Alza Premium mělo být právě tuto mentalitu změnit. Tím, že za určitý stanovený poplatek nabídne zákazníkům širokou nabídku služeb. Spolupráce žalobkyně a žalované měla být unikátní proto, že žalovaná měla odebírat od žalobkyně jak filmy na jednorázové zhlédnutí, tzn. download či TVOD a filmy na neomezené zhlédnutí, tzv. streaming či SVOD. Tato spolupráce měla být na českém trhu ojedinělá a účastníci sporu mohli položit zcela nový základ pro fungování obdobných služeb v ČR. Žalobkyně to však odmítala, trvala na minimálních garancích, jejich výši a způsobu čerpání. Má za to, že žalobkyně své dominantní postavení na českém trhu užila a užívá k nastavení nepřiměřeně vysokých minimálních garancí, čímž prakticky znemožňuje přístup k filmovým licencím většímu počtu nabyvatelů koncových zákazníků a tím otevření legálního trhu s filmovými licencemi v ČR. Jednáním o licenční smlouvě s žalobkyní byl pověřen zejména strategický obchodní ředitel žalované O. V. a byznys developer v oblasti E obsahu N. Š. Tito měli od představenstva žalované jasné pokyny týkající se nastavení obchodního vztahu s žalobkyní. Jednotlivé kroky vždy s představenstvem konzultovali. Postoj žalované k minimálním garancím je zřetelný z e-mailu ze dne 26. 2. 2015, který obsahuje zmíněnou prezentaci, dále pak po ústupku žalobkyně v e-mailu ze dne 18. 8. 2015, kde žalovaná souhlasí s minimálními garancemi, ale požaduje jejich sčítání. Žalovaná požadovala, aby se veškeré minimální garance za všechny filmy v jakémkoliv formátu sečetly a oproti této celkové částce se následně započítávaly jednotlivá vyúčtování za zhlédnutí filmu, tedy konkrétní licenční poplatky. Obsah minimálních garancí byl pro obě strany zásadní. Minimální garance ve výši uvedené a požadované žalobkyní nemohly být a nejsou akceptovatelné, neboť nereflektují realitu českého trhu. Proto žalovaná požadovala alespoň jejich sčítání, kdy by se licenční poplatek za reálně shlédnutý film neustále započítával, oproti jedné velké částce minimálních garancí a nikoliv konkrétní licenční poplatek oproti konkrétní minimální garanci za film. To by totiž vedlo do důsledku k situaci, kdy by žalovaná v jednom okamžiku hradila licenční poplatek za některé filmy, zatímco za jiné filmy by žalované

zbývající minimální garance propadla. V konečném důsledku by to znamenalo zvýšení ceny služby Alza Premium, nepřiměřeně by to zatížilo koncové zákazníky. To je pro žalovanou zcela neakceptovatelný důsledek a postup. Poslední verzi licenční smlouvy však podmínka průběžného čerpání minimální garance za všechny filmy byla ze strany žalobkyně odstraněna a tato verze smlouvy byla ze strany pana V. odsouhlasena. Jakmile představenstvo žalované nedodrželo této základní podmínky ve verzi smlouvy, jež mu byla předložena k podpisu, odhalilo, dalo znovu pokyn panu V. a Š. licenční smlouvu s žalobkyní přejednat. Žalovaná tedy nikdy jednání s žalobkyní bezdůvodně neukončila, naopak po celou dobu se snaží s ní být v kontaktu. I po překročení zástupčího oprávnění ze strany pana V. dojednat předmětnou smlouvu. Žalobkyně požaduje uhradit částku ve výši 531.457,57 Kč, což je v naprostém nepoměru. Dále namítá, že žalobkyní předložené důkazy se vzájemně neshodují, jedná se o seznam předaných filmů, jež byly přílohou předmětné licenční smlouvy, kde měl být tedy kompletní výčet předaných filmů. Tento seznam se však neshoduje ani se seznamem filmů na předložené faktuře za minimální garance č. 821500234, ani se seznamem filmů ve výpočtu obvyklé odměny. Žalobkyně tudíž neunesla důkazní břemeno. Dále žalovaná namítá, že žalobkyně poskytla žalované veškerá díla dobrovolně v okamžiku, kdy nebyla podepsána licenční smlouva, čímž dle názoru žalované porušila žalobkyně svou prevenční povinnost v souladu s ust. § 2900 OZ. Naproti tomu žalovaná v okamžiku, kdy představenstvo zjistilo, že pan V. překročil své zástupčí oprávnění při vyjednávání licenční smlouvy, toto neprodleně žalobkyni oznámila. Žalobkyně nijak neprokázala předání filmů žalované, resp. jaké konkrétní filmy žalované předala, kdy a jakou formou. Má za to, že k neoprávněnému nakládání s konkrétními filmy nedošlo. Žalobkyně v tomto případě neunesla břemeno tvrzení a důkazní týkající se výše bezdůvodného obohacení, resp. obvyklé výše licenčního poplatku za každé jednotlivé dílo. Žalovaná tvrdí, že se na úkor žalobkyně nikdy neobohatila a další požadavek žalobkyně o náhradu škody považuje za nedůvodný.

Soud provedl důkaz výpověďmi svědků, a to V. D., O. K., dále listinnými důkazy, a to

- Návrhem licenční smlouvy uzavřeným mezi účastníky, vč. příloh,
- Návrhem dodatku smlouvy ze dne 23. 4. 2015,
- Finální verzi dodatku z konce května 2015,
- E-mailovou korespondencí mezi účastníky,
- Dodatkem licenční smlouvy s UPC - výše minimální garance 15.000,- Kč a 8.0, - Kč,
- E-mailovou korespondencí týkající se příloh smlouvy,
- Návrhem smlouvy ze dne 19. 8. 2015,
- Verzi smlouvy ze dne 20. 8. 2015, 25. 9. 2015, vč. komentářů,
- Finální verzi smlouvy ze dne 30. 9. 2015,
- Seznamem titulů materiálů k nasazení, dodaných žalobcem na BD, DVD a formátu PRO RES,
- Licenční smlouvou podepsaná žalobcem,
- Fakturou č. 821500234 na částku 4.872.032,- Kč,
- E-mailovou korespondencí týkající se minimální garance,
- Print screeny dokládajícími užití obrazových materiálů žalobce k propagaci služby Alza Premium,
- Dopisem žalobce ze dne 3. 11. 2015,
- SV OD Reportem ze dne 13. 11. 2015,
- Výpočtem obvyklé odměny dle smluvených titulů a doby užití,
- Výzvou žalobce ze dne 5. 4. 2016,
- Výpočtem náhrady mzdy.

Provedené důkazy soud hodnotil podle ust. § 132 o. s. ř. podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přičemž přihlédl k tvrzení účastníků.

Provedené důkazy soud hodnotil v zásadě jako věrohodné.

Podle ust. § 40 odst. 4 autorského zákona právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních předpisů zůstává nedotčeno. Místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

Podle ust. § 82 ustanovení platí obdobně i pro výrobce zvukově-obrazového záznamu a jeho záznam.

S poukazem na shora citovaná zákonná ustanovení a výsledky dokazování vzal soud za prokázaný následující skutkový děj.

Výpovědi svědkyně V. D. bylo prokázáno, že je zaměstnankyní žalobce ve funkci TVOD manažer a má na starosti digitální distribuci filmů v rámci společnosti žalobce. Jednání s žalovaným byla přítomna od samého počátku, účastnila se veškerých jednání. Smlouvy se několikrát měnily, různě se jednotlivé části vyjednávaly. Měnily se jednotlivé podmínky. V průběhu jednání, ještě před uzavřením smlouvy poskytl žalobce některé materiály k filmům, které měly být k určitému datu a k podepsání smlouvy nasazeny na službě Alza. Filmy byly poskytnuty před podpisem smlouvy proto, že se jednalo o dobrou vůli ze strany žalobce, aby mohla být služba žalovaným včas spuštěna. Od žalovaného měli příslib, že smlouva bude podepsána, aby filmy déle neblokovali. Proto v dobré vůli filmy poskytl. Jedná se o filmy, které jsou uvedeny v seznamu. Jednalo se o kolik stovek filmů, což znamená velký objem dat. Filmy se dodávají ve většině případů ve velkém rozlišení, takže řeč je o několika GB souborech pro jeden film, a proto i třeba stažení jednoho takového filmu pro to, aby si ho mohla druhá strana vůbec zpracovat do formátu, který potřebuje a nasadit ho na svoji službu, to může zabrat jeden až dva dny. I z toho důvodu byly materiály dodávány hodně dopředu. Seznam filmů se také měnil, nebyl konstantní. Někde končily licence, někde se měřily, někde licencor nedodal materiály, takže třeba materiály fyzicky neměli. Podoba seznamů se měnila od počátku jednání, ale finální podoba tak, jak byla ve smlouvě, byla dodána. Minimální garance filmů byla cena obvyklá, a to u jednotlivých filmů, vycházelo se z toho, v jaké době se aplikovaly ceny obvyklé, nebo minimální garance. Přihlédlo i k začínajícím službám. Ceny se liší i podle toho, jaká práva jsou poskytována. TVOD digitální distribuce nemá jenom jeden typ práv, protože jsou tam různé typy toho, jak lze film na videotéce využít. Proto se to mění podle toho, jestli je to nový film, nebo starý film, jestli tam získáváte třeba jenom práva na transakční část, nebo i na tu část pro předplatné, takže podle toho se ceny liší a samozřejmě záleží i na tom, jaké jsou ze strany licencorů podmínky ve smlouvách. Protokolární předání filmů ze strany žalobce neexistuje. Žalovanému věřili, netušili, kam celá věc dojde, a proto nedávali k podpisu žádný protokol, ale v e-mailech je několik potvrzených přijetí.

Výpovědi svědka O. K. bylo prokázáno, že je zaměstnancem žalobce ve funkci ředitel, kinodistribuce a digitální distribuce. Jednání se žalovaným, týkající se uzavření smlouvy, se účastnil. Jednání začala na začátku roku 2015. Byli osloveni žalovaným o možnost spolupráce na úrovni tzv. SVOD služby. Jednalo se o službu, kterou chtěli stavět s tím, že už s Alzou dříve spolupracovali na jiné úrovni digitální distribuce a spolupráci chtěli rozšířit i do tohoto nového segmentu. Na začátku jim byla prezentována představa o podobě budoucí služby. Žalobce prezentoval zase své možnosti, s ohledem na to, že žalobce není výrobcem filmů, je pouze držitelem licencí k filmům. Digitální knihovna žalobce, kterou reprezentují a zastupují na českém, příp. slovenském trhu je do určité míry limitována tím, jaký mají smluvní vztah a smluvní závazky s tím, kterým producentem, a s tím, kterým licencorem. To tvoří určitý rámec, kde se mohou podle segmentu SVOD pohybovat. O tom byli informováni zástupci žalovaného. Proběhlo klasické negociační kolečko. Vysvětlili, kam mohou v rámci kooperace postoupit. Základním problémem byl tzv. model minimálních garancí, to je model, který v řadě případů musí dodržovat. Žalobce má tu povinnost, jinak filmy nemohou nabízet k jakýmkoliv službám, které provozují výrobní platformy. Problematické je české prostředí a snaží se pomáhat všem legálním provozovatelům tak, aby nabízeli obsah, který zastupují, na co největší množství legálních videoték, aby zabránili ilegálnímu šíření. Poté dospěli k dohodě o vlastním byznys modelu a o výši minimálních garancí. Poté byli domluveni na oboustranně smluvených podmínkách s panem V. a panem Š. a dohoda byla před podpisem. Jmenovaní zastupovali Alzu. Dohody jsou potvrzeny i v e-mailové podobě. Žalovaný chtěl spustit službu k nějakému datu a začal vyvíjet tlak na to, aby jim filmy byly, co nejdříve poskytnuty, aby byla smlouva podepsána a oni mohli filmy nasadit. Vyšli jim vstříc a začali jim průběžně předávat filmy, které si vybrali. Ať už elektronickou digitální formou přes úložiště žalobce a také fyzickou formou doručování DVD, tedy fyzických nosičů, ze kterých mohli čerpat potřebná data na to, aby si filmy nahráli na svou službu. Poté žalobce podepsal předmětnou odsouhlasenou smlouvu a přijel za ním do kanceláře narychlo pan V., informoval svědka, že se dějí nějaké změny, které je potřeba řešit. Žalobce, resp. svědek považoval celou věc za vyřešenou, neboť dohodu měli odsouhlasenou. Přišel návrh ze strany Alzy, že mají renegociovat veškeré podmínky. Svědek sdělil, že rámec je opravdu daný, že to opakovali při jednáních tři čtvrtě roku, a že není možné v době, kdy mají dohodu, uzavřenou smlouvu, něco měnit. Svědek odmítl cokoli renegociovat v době, kdy se filmy žalobce objevily na službě žalovaného a byly veřejnosti nabízeny. Nastal problém i vůči partnerům, protože ti musí být informováni o tom, že se jejich filmy dostávají na novou platformu, která funguje v Čechách. Došlo tedy k porušení domluvených podmínek, ale byl ohrožen i kredit žalobce a utrpěla jeho pověst z toho pohledu, že museli vysvětlovat a informovat o celé situaci. Na výzvu žalobce došlo k odstranění děl, ale filmy, které byly nasazené, byly užity bez souhlasu žalobce. Když se dívali na reálné užití filmu, zjišťovali, jaký je standardní průměrný výkon těch titulů na další fungující platformu v českém prostředí. Dívali se na reálný výkon, který dokážou posuzovat. Nejednalo se o nijak nasazené částky v oblasti minimálních garancí. Tvářili se, že je nějaké vakuum prostředí, které může nějakým způsobem fungovat. Po spuštění služby žalobce zaregistroval masivní kampaň společnosti Alza na nově vznikající a spuštěnou službu, kde v komunikaci figurovali i tituly žalobce. Pokud by byla dodržena smlouva, bylo by to v pořádku, neboť partnerovi udělují tu možnost, aby s filmy nakládal a využíval i pro účely marketingové komunikace. Svolení však neproběhlo. Žalobce žádal od žalované informace o tom, v jakých konkrétních kanálech, v jakých objemech byly tituly použity. Informaci však nedostali. V té době běžela i masivní televizní kampaň, která pracovala s některými tituly, na které má žalobce licenci. Probíhala i outdoorová kampaň v dopravních prostředcích, která komunikovala se spuštěnou službou. Hodnotu reklamního plnění však lze těžko odhadnout. Hodnota užití pro konkrétní marketingový účel konkrétní firmy se pohybuje za jeden titul ve výších řádech jednotek tisíc

EUR. Po skončení smluvního vztahu účastníci ještě jednali, chtěli hovořit o schůdném řešení a odstartovat spolupráci znovu. Na schůzce zaznělo, že pánové, V. údajně neměl dostatečné kompetence, a že rozhodl o něčem, o čem rozhodnout neměl. Padla nabídka, že zapomenou na minimální garance, a že se vrátí k jednacímu stolu, to však pro žalobce znamenalo vrátit se zpátky a absolvovat celou věc spolu.

Dále bylo prokázáno, že žalobce je na základě licenčních smluv s výrobcí zvukově-obrazových záznamů oprávněným distributorem filmových děl na území ČR a SR, mimo jiné formou zpřístupňování audiovizuálních děl v nehmotné podobě podle ust. § 18 autorského zákona. Předmětem sporu se jednalo se způsobem užití označovaný jako TVOD a SVOD. TVOD je služba, prostřednictvím které provozovatel distribuce filmů v digitální podobě prostřednictvím počítačové sítě umožňuje koncovému uživateli přístup ke konkrétnímu filmu tak, že takový přístup je podmíněn provedením jednorázové úhrady, kdy přístup uživatele k filmu trvá po dobu max. 24 - 48 hodin. SVOD je služba, prostřednictvím které provozovatel distribuce filmů v digitální podobě prostřednictvím počítačové sítě umožňuje koncovému uživateli přístup ke skupině filmů. Přístup je podmíněn provedením pravidelné měsíční platby, kdy přístup uživatele k filmu trvá zpravidla časově neomezeně po dobu jednoho měsíce (prohlášení předsedy představenstva k seznamu filmů poskytnutých žalovanému). Dále bylo prokázáno, že žalobce a žalovaný v minulosti uzavřeli licenční smlouvu na užití filmových titulů nabízených na webových stránkách žalovaného alza.cz a alza.sk a v roce 2015 začali jednat o uzavření licenční smlouvy o užití filmů v režimu SVOD. K těmto filmům měl žalobce licenční oprávnění s možností pod licence na území ČR a SR. Původně chtěli uzavřít smlouvu uzavřením dodatku, který by byl rozšířen na licenci SVOD. Nicméně později začali jednat o uzavření nové licenční smlouvy (návrh dodatku smlouvy, prvotní návrh dodatku, návrh ze dne 23. 4. 2015, finální verze dodatku z konce května 2015, ze které vycházel návrh licenční smlouvy pro SVOD i TVOD v jednom smluvním dokumentu, obsahem e-mailové korespondence). V průběhu jednání o uzavření licenční smlouvy byla součástí nabídky žalobce podmínka úhrady tzv. minimálních garancí (výpověď O. K.). Podstatnou částí návrhu smlouvy byla tedy podmínka úhrady minimálních garancí, které byly nastaveny s ohledem na již uzavřené kontrakty, např. s UPC a respektovali výkonnost českého trhu. Jednání proběhla. Částka minimálních garancí se několikrát měnila. 24. 3. 2015 bylo uvedeno v e-mailu 2 kategorie minimálních garancí dle stáří titulů. U starších titulů uvedených na trh do roku 2013 byla minimální garance 10.000,- Kč, za titul u novějších titulů pak 15.000,- Kč za titul. U nabídky 296 starších filmů a 31 filmů novějších, pak vycházela na roční kontrakt celková minimální garance 3.425.000,- Kč (e-mailová korespondence, výpověď svědka MGA O. K.). Žalovaný dal protinávrh, a to dne 27. 3. s tím, že minimální garance by činily 4.351,- Kč u filmů do roku 2013 a od roku 2014 8.702,- Kč, přičemž celková roční platba by tak vycházela 1.905.728,- Kč (e-mailová korespondence). V konečném návrhu smlouvy byly minimální garance sníženy na 6.500,- Kč u titulů starších a 12.000,- Kč u titulů novějších. Žalovaný navrhoval dlouhodobou strategickou spolupráci obou partnerů na poli digitální distribuce filmů. Tyto měly být nabízeny v obou službách, tedy TVOD a SVOD a minimální garance byly dohodnuty 9.000,- Kč a 14.000,- Kč (návrhem smlouvy). Následně byly smlouvy odsouhlaseny a text byl vyměněn prostřednictvím emailů. Bylo dohodnuto, že žalobce podepíše smlouvu 6. 10. 2015 a žalovaný měl zájem stihnout podpis smlouvy, neboť 12. 10. 2015 měla být spuštěna služba SVOD na webových stránkách. Z toho důvodu také žalobce poskytl žalovanému materiály, aby mu technicky umožnil spuštění služby v konkrétním uvedeném termínu. Licenční smlouva s podpisy žalobce byla odeslána 6. 10. 2015. Pověřeným zástupcem žalovaného byl pan O. V. ve funkci strategického obchodního ředitele a 7. 10. 2015 potvrdil doručení do sídla žalovaného. Potvrdil, že žalobce má vystavit fakturu, že jí žalovaný zaplatí (výslech MGA O. K., e-

mailová korespondence, návrh smlouvy ze dne 19. 8. 2015, verze smlouvy ze dne 20. 8. 2015, 25. 9. 2015, vč. komentářů pro obě služby, dále finální verze smlouvy ze dne 30. 9. 2015, seznam titulů materiálů k nasazení dodaných žalobcem žalovanému na BD DVD a ve formátu PRORES, licenční smlouva podepsaná žalobcem, faktura č. 821500234 na částku 4.872.032,- Kč). Podepsaná licenční smlouva žalovaným nebyla žalobci doručena. Následně kontaktoval žalobce dne 26. 10. 2015 pan V. s tím, že chce jednat o minimálních garancích (e-mailem). Žalovaný chtěl jednat o nových podmínkách týkajících se platby a splatnosti minimálních garancí a popřel uzavření dohody (výpovědí svědka K.). Od 12. 10. 2015 byla služba spuštěna (e-mailová korespondence týkající se úhrady minimální garance, print screeny dokládající užití obrazových materiálů žalobce, propagaci nově spuštěné služby „Alza Premium“). Ve službě SVOD byly užívány filmy, které měly být předmětem licenční smlouvy mezi žalobcem a žalovaným a jednak samotné filmy, a dále v rozsáhlé míře reklamní materiály, vč. ukázek z filmů. Licenční smlouva nebyla užitá a žalovaný nesplnil závazky vyplývající z předchozích jednání, smlouva nebyla podepsána a žalovaný nehodlal uhradit slíbenou licenční odměnu. Žalobce dne 3. 11. 2015 odeslal žalovanému výzvu k okamžitému ukončení šíření filmů prostřednictvím služby SVOD (dopis žalobce ze dne 3. 11. 2015) a následně žalovaný této výzvě vyhověl. Na výzvu žalobce zaslal žalovaný z 13. 11. 2015 SVOD Report, tj. hlášení žalovaného o počtu užitých filmů a četnosti jejich stažení koncovými uživateli, ze kterého vyplývá 3.632 shlédnutí. Žalovaný měl k dispozici 458 titulů, na něž byla dohodnuta minimální garance 4.872.032,- Kč, tyto byly žalovaným nabízeny a zákazníci konzumovány (SVOD Report ze dne 13. 11. 2015).

Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána částečně po právu.

Žalobce se tedy domáhal vydání bezdůvodného obohacení z titulu neoprávněného užití dle ust. § 40 odst. 4 v kombinaci s ust. § 82 zák. č. 121/2000 Sb. ve výši 531.457,54 Kč. Dále vydání bezdůvodného obohacení z titulu realizace reklamní kampaně na službu Alza Premium, plnění bez právního důvodu ve výši 500.000,- Kč a náhradu škody v podobě nákladů na marně vynaložené lidské zdroje v průběhu vyjednávání licenční smlouvy. Pokud se týká nároku žalobce na vydání bezdůvodného obohacení, soud dospěl k závěru, že tento požadavek žalobce je zcela po právu. Žalovaný užil díla, která mu žalobce předal, což bylo jednoznačně prokázáno, bez právního důvodu, tudíž neoprávněně a soud proto žalobci přiznal bezdůvodné obohacení ve shora uvedené výši. Pokud žalobce požadoval na bezdůvodném obohacení za reklamu 500.000,- Kč, v této části soud žalobu zamítl, neboť má za to, že tato částka je již obsažena v předchozí částce. Smlouva neobsahovala zvláštní ujednání o platbě za reklamu a tzv. přiměřený rozsah propagace služby žalovaným lze dovodit, neboť mu byly spolu s vybranými tituly filmů poskytnuty i reklamní materiály. Podle názoru Nejvyššího soudu lze pod licenci, sub-licenci, která je nabízena za úplatu jako služba koncovým zákazníkům zahrnout rovněž přiměřený způsob propagace licencovaných děl. Má-li být totiž naplněn shora uvedený účel služby, musí být veřejnosti-zákazníkovi poskytnuta možnost zjistit, že je služba poskytována, jaký je její rozsah a obsah. Lze tedy připustit aby poskytovatel služby propagoval služby a licencované tituly např. poukazem na obsah, obsazení..apod. Soud má za prokázané, že žalovaný nepřekročil míru informování zákazníků, jim nabízené služby. Navíc žalobce netvrdil, ani neprokázal, jak k této částce došel, je tudíž zcela neurčitá. Stejně tak soud dospěl k závěru, že není na místě žalobci přiznat náhradu škody ve výši 154.987,- Kč, neboť žalobce netvrdil, ani neprokázal, jak k požadované částce došel, je tudíž zcela neurčitá a žalobce důkazní břemeno tvrzení neunesl Soud poukazuje na to, že k prokázání částky pod bodem 2. 3. žalobce vyzval usnesením ze dne 8. 6. 2017 k doplnění skutkových tvrzení týkajících se uvedených částek. Žalobce doplnil, že žalovaný

žalobci nesdělil údaje o způsobu a rozsahu užití audiovizuálních děl, aby bylo možné nárok žalobce specifikovat v reálných tržních cenách reklamy. Tuto výzvu žalobce opakoval 8. 11. 2016, 3. 5. 2017, žalobcem stanovený nárok vycházel z minimální odměny, kterou by žalobce jako poskytovatel licence požadoval po subjektu úrovně žalovaného na reklamní kampaň v podobném mediálním rozsahu a dopadu (cena TV reklamy v řádech stovek tisíců, outdoorové reklamy a online reklamy) a vycházel ze svých obchodních zkušeností. Soud má za to, že nelze porovnávat službu žalovaného s cenou reklamy TV a outdoorové reklamy, ani online reklamy, a má za to, že tento požadavek je s ohledem na výše uvedené neoprávněný, zůstal neprokázán a nebylo prokázáno, že by se žalovaný právě v důsledku reklamy obohatil. Pokud žalobce požadoval nárok na náhradu škody za předšmluvní jednání ve výši 154.987,- Kč, vycházel žalobce z hodinových mzdových nákladů žalobce na pracovníky, kteří se podobu několika měsíců zabývali uzavřením smlouvy a počtu takto investovaných hodin jednotlivých pracovníků, částka byla uvedena v součtu s tím, že se jedná o důvěrné a citlivé informace a je doloženo jako vyčíslení škody a náklady na lidské zdroje. Soud má za to, že ani tento nárok nebyl žalobcem prokázán, neboť žalobce jako podnikatel, resp. jeho zaměstnanci mají v náplni práce podobná jednání a soud má za to, že tím, že smlouva nebyla uzavřena, nelze dospět k závěru, že by se jednalo o škodu, která by měla být žalovaným nahrazena. Soud rozhodl, jak ve výroku rozsudku shora uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. Vzhledem k tomu, že žalobci nevznikly žádné náklady, žalovaný měl ve věci úspěch částečný, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 13. prosince 2017

JUDr. Dagmar Stamidisová v. r.
soudkyně

Za správnost:
K.P.